

peter bejder

Familie og venner så forundrede ud, da jeg i begyndelsen af 00'erne begyndte at fable om Dublin. For mig var storbyen i bestemt form jo lig med London – og West Ham. Men den var god nok. Jeg nåede at opleve den keltiske tiger med alt, hvad det indebar af optimisme, fantastier og indvandring, men det var hovedstadens tilbagelænedede, provinsielle charme og de underspillede dublinere, der lokkede mig tilbage igen og igen. Også under nedturen, hvor tigreren blev til en hængt kat. Da en dubliner på den for længst lukkede pub Patrick Conway's – hvor dele af den fremragende film *The Snapper* (1993) blev optaget – foreslog mig at tage til hundevæddeløb, fulgte jeg rådet og tog til Shelbourne Park. Det har jeg ikke fortrudt, og jeg forsømmer aldrig en lejlighed til *a night at the dogs*. Hundevæddeløb samt andre begivenheder og fænomener fra den grønne ø har jeg skrevet om i talrige rejseartikler, selvom jeg mest er fagbogsforfatter, redaktør og historiker.

hundevæddeløb

spil, stemning og steroider

”Yes!”

Sammen med 8-10 andre knytter jeg næven en råkold og regntung forårsaften i det sydlige Dublin. Den sorte greyhound Beechview Girl har netop været 29,82 sekunder om at tilbagelægge 525 yards, og både hunden og jeg har vundet. Glad hæver jeg 38 euro for en indsats på 10 og skynder mig hen til hundens ejer og træner, May Kearns, der forinden havde tippet mig om, at Beechview Girl er flyvende for tiden. Hun ser dog skeptisk på mig og smiler skævt, da hun hører, at jeg kun har satset 10 euro på hunden i aftenens næstsidste løb: race 10. Selv har hun vundet 380 euro, og sammen med præmiepengene på 225 euro for Beechview Girls sejr er den totale indtjening fin, og det er en god aften for Mrs. Kearns.

Hun opholder sig nedenunder – under hovedtribunen – og her går folk kun sjældent ud for at opleve løbene live. Der er masser af tv-skærme, der viser løbet igen og igen, og den gængse opfattelse er, at man ser det hele meget bedre hernede. Løbet går nemlig så stærkt, at det kan være svært at følge med på afstand fra tribunen. May Kearns er en af få kvinder i en mandsdomineret verden, og nedenunder opholder hun sig med mænd, der bekræfter stereotyperne om, at spillerne er hundegale, særegne og let alderstegne mænd med sixpence, lange frakker, pengesedler i bundter og røde næser, der løber store dele af året. Gulvtæppet er slidt og let beskidt, og efter et løb er både det og bordene fyldt med sammenkrøllede kuponer, som spillerne smider fra sig i frustration, når den forkerte hund har krydset målstregen først. Men så er det hen at stå i kø til spil igen. Der er løb om få minutter.

På løbsaftener mødes May Kearns med 84-årige Mick O’Reilly, en tidligere hundetræner og -ejer, der ikke er gået glip af ét løb på Harold’s Cross i den sydlige del af

---

et spejl af samfundet

Harold's Cross har siden åbningen i 1928 været arbejderklassens stadion, og før i tiden var det vært for både rugby- og fodboldkampe. Stadion ligger i et arbejderkvarter i byens sydlige del og har traditionelt tiltrukket arbejdere på løbsaftener. I dag er kvarteret under let forvandling, og cafeer og små butikker er skudt op i det overvejende tæt-lave byggeri.

De passionerede spillere på Harold's Cross opholder sig nedenunder og kunne ikke drømme om at sidde og spise i restauranten på første sal, hvor tilskuere følger hundene gennem vinduerne. Her bliver gæsterne serviceret af tjenere og af *totes*, totalisatorer, der går rundt ved bordene og tager imod væddemål. Spillet hos totalisatorerne er enkelt og derfor ideelt for første-gangsbesøgende. Her kan man for et par euro spille på vinderen, nummer 1 og 2 eller nummer 1, 2 og 3 – også i vilkårlig rækkefølge. Hundene løber efter en mekanisk hare (på ydersiden af banen), indtil haren stopper ved målstregen, og hundene kan fortsætte over til deres trænerne. Det hele er sat i system af Irish Greyhound Board (Bord na gCon på gælisk), der ejer ti baner i Irland og siden 1958 har administreret, markedsført og stået bag greyhound racing på øen.

I restauranten er der plads til flere hundrede gæster. Denne aften er der mest familier og unge par, mens der i weekender ofte er fester, firmakomsammener og konfirmationer. Det er den nye tids gæster til hundevæddeløb. De kommer for at få en aften ude og for at hygge sig med øl, vin og god mad med familien eller kæresten. Og de vurderer hundene, når de præsenteres på græsset foran hovedtribunen før løbet. Hvem skal man nu spille på? Ser nummer 2 ikke lidt nervøs ud? Vejer nummer 5 ikke meget mere end nummer 1? Programmet nærstudies for hundenes form og navne, for det er almindeligt, at ikke-kyndige spiller på dem med de mest kuriøse navne: Emma's Tired, Likeable Winner eller Nairobi Dancer. Stemningen er høj, og under løbene forvandles de småsnakkende gæster i restauranten til en flok råbende og hujende tilskuere, der hepper: *"Come on, number 6!"*

På den måde afspejler en aften på et hundevæddeløbsstadion det klassesdelte samfund. Der er *upstairs* og *downstairs*. Mens mange nedenunder kun køber en kop te eller kaffe til de medbragte kiks, pølser og hjemmebagte kager, er der helt anderledes gang i den omsætningsmæssigt på første sal, hvor der spises tre retter mad og drikkes masser af vin og nedsvælges Guinness og Smithwick's. Af samme grund har Irish Greyhound Board siden begyndelsen af det nye årtusinde satset på restaurantdrift som den økonomiske redningsplanke i en branche, der blev hårdt ramt i 1990'erne og igen efter den keltiske tigers kollaps. Gæsterne *upstairs* skal med andre ord bære hundevæddeløb ind i fremtiden.

sladder og fakta

Dublins hundevæddeløbsbaner minder mest af alt om gamle fodboldstadioner fra dengang, der kun var ståpladser. På den ene langside er der en tribune, der vender ud mod den runde bane, der løber rundt om et græstæppe, og vejen rundt flankeres af tilskuerpladser.

På Harold's Cross møder lokale dublinere tilværelsen og turister med smil på læben. Der er gamle mænd, der elsker at sladre og fortælle historier om gamle dage, hvor alting var meget bedre. For eksempel Samuel J. McNulty, der efter et liv i flåden og som sømand på verdenshavene trak sig tilbage, lige efter at han fyldte halvtreds. I ti år har han således levet af at gamble. Og levet godt, så konen ikke lider nød. Konen er gift med ham, men han er ikke gift med hende, som han med et smil siger, når han skal retfærdiggøre, hvorfor han tilbringer de fleste af ugens aftener på hundevæddeløbsbaner. McNultys spillefilosofi er klar: Hvis han ikke vinder noget i de tre første races, stopper han her og nu. Men selvfølgelig er der smuttere. Der var jo lige sidste uge, hvor han tabte 2.000 euro. Men ellers!

Mange irere elsker at fortælle en god historie, og hundevæddeløbsentusiaster er ingen undtagelse. Faktisk i sådan en grad, at en journalist i et førende irsk dagblad i en klumme om hestevæddeløb kaldte greyhound racing for den mest sladdervorne branche af alle. Samuel J. McNulty fortæller da også med glæde

Ved de store løb er stadionerne fyldte. Her Shelbourne Park © Steve Nash

historier om erhvervets skyggesider. Om hvordan en hund blev taget for doping, men prøverne blev byttet om, for ejeren var kendt, så der blev set gennem fingre med det. Eller om den toptræner, der kun fik en bøde for doping på 300 euro, fordi Irish Greyhound Board ikke ville lægge sig ud med et ellers respekteret navn. McNulty siger med et svedent grin, at folkene i Irish Greyhound Board har lige så lidt forstand på hunde, som han selv har på computere. Og det er *fecking nothing!*

Om historierne er sande, eller om McNulty overdriver, er svært at blive klog på. Det er jo ikke alle historier, der når avisoverskrifterne. Men doping og korrupsion i greyhound racing har været dokumenteret i mange omgange. Tidligere fodrede trænere modstanderes hunde med masser af mad, så de blev tunge og ikke kunne løbe. En nylig, opsigtsvækkende sag handler om derbyet på Shelbourne Park i 2010, hvor en af løbets favoritter, Tullymurry Act, blev testet positiv for brug af cyclizin, der anvendes mod allergi, søsyge og rejsetræthed. Hunden sluttede ubehjælpeligt sidst. I

2013 afgjorde retten, at hunden var blevet dopet, mens den var i Irish Greyhound Boards varetægt. Hundene isoleres nemlig i timevis før løbene – de låses bogstaveligt talt inde – så de ikke kan dopes. Retten kunne ikke konkludere, hvem der stod bag dopingen, men Irish Greyhound Board blev dømt til at betale 250.000 euro og sagens omkostninger.

Det er også dokumenteret, at hunde har fået anaboliske steroider (for eksempel stanozolol), der er muskelopbyggende. Andre dopingmidler har i tidens løb været koffein, amfetamin og kokain – og sågar Viagra, hævdes det – mens der for nylig har været et par dokumenterede tilfælde af brug af epo.

Irish Greyhound Board fremhæver, at organisationen årligt bruger 2,2 millioner euro på at forebygge doping og korruption, og at organisationen til enhver tid forsvarer sportens integritet. Men kritikere mener, at det er alt for lille en del af det samlede budget. Den diskussion vil givet fortsætte, for så længe der kan gambles på hunde, vil sporten være genstand for spekulation, og der vil altid være folk, der tager chancen for at tjene lette penge.

adrenalin og gambling

Selve løbet er hurtigt afviklet. Som regel på kun cirka 29 sekunder, for en greyhound løber cirka 70 km/t, hvilket er cirka 25 km/t hurtigere end verdens bedste atleter på lignende distancer. Hurtigheden tiltrækker spilafhængige, også fordi der er kort mellem løbene. Kun 15 minutter. Det får adrenalinen til at pumpe, og det appellerer til spillere, hvad enten de har tabt eller vundet.

Både i restauranten og nedenunder er der masser af *totes*, hvor det er let at spille, og hvor man kan få hjælp til det mest basale. Tv-skærme viser de seneste odds, og hvilke hunde der spilles på. De mest seriøse eller afhængige spillere forsøger sig dog hos de bookmakere, der hænger ud på tribunen ved banden ind mod selve banen. Her skifter de hele tiden odds og forsøger at over- eller underbyde hinanden. Hvor man hos *totes* spiller mod andre spillere og deler overskud-

Seriøse spillere går til bookmakere, der hænger ud ved banden © Peter Bejder

det med andre vindere, spiller man hos bookmakeren mod netop bookmakeren. Og det er her på tribunen foran bookmakerne, at snakken forstummer, når løbet går i gang, mens stemmerne hæves igen, når hundene nærmer sig målstregen.

Der er spillere, der mener, at *totes* er for tøsedrenge og folk, der ikke vil satse. Hvis man virkelig mener noget med sit spil, spiller man hos bookmakeren. Nogle tager indsatser på op mod 15.000 euro pr. løb! En af dem er Ted Hegarty, der er en meget stor bookmaker i Irland og har været i erhvervet i over 30 år. Han er altid til stede på både Harold's Cross og Shelbourne Park, men han er trist over, at bookmaking er et døende erhverv, og at unge i højere grad søger mere sterile ting i form af poker på nettet og casinoer. Hvor der tidligere var 25-30 bookmakere på Shelbourne Park på de store løbsaftener, er der nu ofte kun ti – og fire-fem på hverdage. Samme udvikling gælder for Harold's Cross, hvor

der for et par årtier siden var cirka 20 bookmakere, men i dag hænder det, at Ted Hegarty står alene ved banden. Eller en af hans sønner gør.

Hans branche har i årevis været mistænkt for hvidvaskning af penge, og netop billedet af, at den kriminelle underverden er til stede, holder formodentlig en del væk fra stadionerne. Men de brodne kar er stort set forsvundet fra stadionerne. Og selv kunne Ted Hegarty aldrig drømme om at tage mod store indsatser fra spillere, han ikke kender. Den slags lugter af hvidvaskning, der i øvrigt oftest nu til dags foregår i bookmakerbutikker i det centrale Dublin.

fra adelig jagt til folkesport

I Dublin har der været løb på Shelbourne Park siden 1927. I det indre Dublin tæt på Liffey-floden ligger stadion i et tæt pakket boligområde, hvor dele har nydt godt af den modernisering, der fandt sted i de økonomiske opgangstider. Stadion har såmænd også forandret sig, men det skyldes krisen, der ramte landet. Den fik Irish Greyhound Boards bestyrelse til at sælge dele af stadion fra, så der nu ligger lejligheder modsat hovedtribunen. Det var samtidig en anledning til at renovere dele af hovedbygningen med tribunen og restauranter, så man i dag har et topmoderne stadion.

Shelbourne Park var det andet stadion på øen. Det første – Celtic Park i Belfast i Nordirland – åbnede en måned tidligere, men hundene holdt op med at løbe her i slutningen af 1980'erne. I Dublin lærte indbyggerne hurtigt at elske de greyhound races, som siden slutningen af 1800-tallet havde været populære i USA. Hundevæddeløb er en amerikansk opfindelse, men via Manchester i Storbritannien, hvor det første løb fandt sted i juli 1926, kom sporten til den grønne ø. I dag er Irland sammen med Storbritannien, USA og Australien de mest populære hjemsteder for hundevæddeløb.

Sportens irske rødder trækker dog på *coursing*, en traditionel form for jagt, som adelen og andre privilegerede dyrkede helt tilbage i 1600-tallet – først i England, siden i Irland. Her sendte man greyhounds og lurchers (en særlig britisk og irsk hund) efter levende

Derby på Shelbourne Park i 2015, hvor Ballymac Matt vinder. Bemærk, hvordan mange tilskuers blikke er rettet mod tv-skærmene. Man ser løbet bedre på tv, og der er jo penge på spil! © Steve Nash

dyr som harer, kaniner og ræve. *Coursing*-hundene kendes blandt andet på, at de jager efter synssansen – ikke lugtesansen. Efterhånden udviklede der sig en form for *race-coursing* i Irland og Storbritannien, hvor to hunde konkurrerede og jagtede levende harer. *Coursing* blev sat i system i Storbritannien fra 1836, hvor Waterloo Cup blev afholdt. Her kæmpede britiske og irske greyhounds om hæder og ære, men det var i lige så høj grad en kamp mellem briter og irere, og løbene fortsatte indtil 2005, efter at en 2004-lov havde forbudt *coursing* i både England og Wales.

På Shelbourne Park og andre stadions blev greyhound races vildt populære i begyndelsen af 1930'erne, og nu var de levende harer erstattet af mekaniske. Hundevæddeløb var både nyt og billigt og appellerede derfor til arbejderklassen, der hidtil havde foretrukket hestevæddeløb. Men nu var der også elektrisk lys på stadion, og greyhound racing blev sammen med biograf set som en del af den modernisme, der langsomt var ved at nå landet. I 1930'erne var der et massivt

boom i både tilskuerinteresse og stadioner, der bredte sig som ringe i vandet. Selv små byer fik et stadion, og i 1930'erne var der langt over 30 *tracks*. Trenden overlevede Anden Verdenskrig, og erhvervet voksede sig større og større i Irland. Greyhounds blev opdrættet i Irland og eksporteret til Storbritannien, og mønstret er fortsat, for 67 procent af alle britiske løbshunde importeres fra Irland (2014).

Interessen steg i 1950'erne og 1960'erne, men stagnerede i løbet af 1970'erne og 1980'erne, og der blev nærmest tale om krise, da Premier League i England så dagens lys i 1992. Mange hundeelskere foretrak nu at se fodbold på tv-skærmen hjemme i stuen eller på pubben, mens gamblerne flygtede til bookmakerne i byen, hvor de spillede på både fodboldkampe og heste. Krisen skulle dog blive endnu værre, for da boligboblen brast, og det irske mirakel forvandlede sig til et mareridt, faldt omsætningen også dramatisk: fra 58 millioner euro i 2007 til 29 millioner euro i 2013.

noget særligt irsk?

Spørger man *connaissanceur* og historiker Mike Cronin, der er *academic director* på Boston College i Dublin, hvorfor greyhound racing trods krise og nedgang stadig appellerer til mange mennesker, er svaret ligetil. Det handler om *craic*. Det gamle, gæliske ord betyder noget i retning af hygge, morskab og at være sammen med venner. Greyhound racing drejer sig derfor om sociale netværk – både *downstairs* og *upstairs*. På den måde er der tale om et lille stykke med irsk autenticitet, selvom hundenes popularitet ikke helt kan måle sig med de irske sportsgrene, som GAA, Gaelic Athletic Association, står bag: gælisk fodbold, hurling og camogie, der er hurling for kvinder. De sportsgrene fylder ganske enkelt meget mere i avisspalterne, hvor resultaterne fra sidste aftens hundevæddeløb stort set er det eneste, der bringes – ud over naturligvis skandaler.

Der kæmpes hårdt for gælisk sprog og kultur i disse år, og det afspejles for eksempel i Tourism Irelands kampagner, hvor hurling fremhæves over for turister, mens greyhound racing er underligt fraværende. Selv-

om *a night at the dogs* også har et internationalt touch over sig, fordi det kom til Irland fra USA via Storbritannien, betragter Mike Cronin det på grund af fortiden med *coursing* som en del af irsk identitet, og han undrer sig over, at det ikke markedsføres mere i udlandet.

For Cronin er greyhound racing nemlig en lille, men vigtig del af irsk kultur. I kølvandet på Den Irske Uafhængighedskrig (1919-21) blomstrede nationalfølelsen – for nu ikke at kalde det nationalisme – og det var netop i slutningen af 1920'erne, at de første stadions blev bygget. Det skete samtidig med, at hammerkæsteren Pat O'Callaghan som den første fra et frit og uafhængigt Irland vandt guld ved de olympiske lege i Amsterdam i 1928. Begejstringen for alt, hvad der blot lugtede af Irland, var enorm i 1920'erne og 1930'erne, og greyhound racing var en del af selvforståelsen, for hundene og trænerne var jo irske, og det var de nye stadions også.

Med etableringen af stadions blev *betting* og *gambling* – en lov om totalisatorspil blev indført i 1929 – på greyhounds paradoksalt nok accepteret i et stærkt katolsk land, hvor kirken dominerede og dominerer. Forklaringen er formentlig simpel. En populær figur var præsten Martin Brophy, der ejede hunden Mick The Miller, der er gået over i historien som en af de mest berømte hunde nogensinde. Blandt andet fordi den vandt det engelske derby to gange: i 1929 og 1930. Og når kendere i dag øjner et talent, kaldes hvalpen ganske simpelt en Miller. Brophy sørgede for intensiv træning af hunden, som han betragtede som unik, men han solgte den, før den for alvor blev berømt. I dag er Mike Cronin ikke et sekund i tvivl om, at Brophy og andre indflydelsesrige præster med hang til greyhounds var med til at bane vejen for, at det blev legalt at spille på hunde.

---

krisen kradser

Det er veldokumenteret, at Irish Greyhound Board er i krise og skylder penge til bankerne. Faktisk hele 20 millioner euro. Så forslår det årlige, statslige tilskud på 11,3 millioner euro som en skrædder i helvede. De

penge fordeler den politisk udpegede, syv mand store bestyrelse i Irish Greyhound Board til alle baner i landet – også de syv, de ikke ejer.

Gælden har fået medlemmer af bestyrelsen til at foreslå, at Harold's Cross i Dublin skal nedlægges. Bestyrelsesmedlemmer peger på, at Shelbourne Park er det eneste stadion, der for alvor har overskud – det næstbedst fungerende er Harold's Cross – og at Dublin ikke er stor nok til at bære to stadions. Det har ført til en kamp på ord, og det har på mange måder udviklet sig til en kamp mellem land og by. Mens landet normalt står for den konservative og traditionelle tilgang og byen for den visionære og fremadskuende, findes de mest bagstræberiske på hundefronten slående nok i storbyen, hvor mange for enhver pris vil bevare Harold's Cross. De peger på, at der er et uheldigt sammenfald mellem politikere valgt i området og den kendsgerning, at der i 2010 åbnede et nyt greyhoundstadion i Limerick. Mange forbinder byen med de humoristiske og halvsjofle rimdigte – limericks – men den er også kendt for en bandekrig om narko, ligesom arbejdsløshedsprocenten traditionelt ligger over landsgennemsnittet. Så kritikerne hævder, at det var selvmord at bygge et nyt stadion i byen, og de betegner opførelsen som en hvid elefant. Stadion er i øvrigt også hovedkvarter for ... Irish Greyhound Board.

en ren solstrålehistorie

Men der er også gode historier, der giver iagttagere som Mike Cronin tro på, at hundevæddeløb overlever på sigt og tilpasser sig fremtiden. Tag for eksempel Rachel Wheeler, der kom til Irland fra Storbritannien og oprindeligt drømte om at deltage i irsk *coursing*, der jo blev forbudt i hendes hjemland i 2005. Hun har slået sig ned i den lille landsby Golden uden for Cashel i Tipperary, hvor hun har en kennel, Moanteen Kennels, med 70 greyhounds, som hun opdrætter og træner. I Irland er der cirka 4.000 greyhounds, der deltager i løb over hele landet. Tallet er eksklusive skadede greyhounds og hunde, der er under optræning.

Rachel Wheeler ejer selv ti hunde, mens resten er

Hvem ved? Måske er der en kommende vinder her? Den succesrige træner Rachel Wheeler med et kuld hvalpe © Peter Bejder

ejet af private og måske en ejerkreds (kig efter *syndicates* i programmerne), der kan være alt fra rigmænd til en håndfuld mænd på den lokale pub. En træner får typisk 10 procent af præmiepengene, der i de store løb er femcifrede i euro.

Lige siden sin ankomst til Irland har Rachel Wheeler haft alle odds imod sig. For det første er hun brite, og på grund af fortiden holder mange irere ikke af Storbritannien, og en talemåde er, at der absolut ikke er noget "great" over Great Britain. For det andet er hun kvinde i en branche, hvor langt over 90 procent er mænd. Så Rachel Wheeler har måttet kæmpe hårdere end de fleste – mod fordomme og mangel på respekt. Men anerkendelsen kom, da hun i 2011 havde 21 vindere på tre-fire måneder. Og skepsis blev for alvor forvandlet til anerkendelse, efter at hun vandt tre store løb: Newbridge Oaks, Tipperary Cup og Irish Greyhound Laurels i Cork, der er Irlands andetstørste løb. Kun derbyet på Shelbourne Park i september er større end The Laurels. Ejeren af hunden var Rachels far, så det var mange måder en emotionel aften i Cork i 2013.

Der er ikke nogen decideret opskrift på succes. Formlen er faktisk lidt halvkedelig. Den lyder nemlig på hårdt arbejde, vilje og held. Held i lodtrækning til løbene, for nogle hunde er bedst på inderbanen, andre på yderbanen. Og held, fordi man aldrig helt ved, om hunden kan klare det, når den endelig kommer ud på banen. En greyhound kan være nok så meget et talent, nok så meget en Miller, til træning, men selv den mest talentfulde kan fryse, når det bliver alvor. Skader kan også sætte en stopper for en ellers lovende karriere. Men Rachel Wheeler vil hellere tage en chance med uprøvede hunde end satse på dyre greyhounds, der koster en mindre formue. Og jo, greyhounds kan være dyre, det er hendes Lassa Expeditions sejr i The Laurels i 2013 et bevis på. Der kom efterfølgende bud på 100.000 euro, men et salg kom aldrig på tale. Det ville Rachel og hendes far ikke.

Og så skal man naturligvis være lidt skør, som Rachel Wheeler siger med et smil. Som spillere er overtroiske – bestemte *traps* eller startbokse vinder "altid" be-

stemte løb – kan trænerne også være det. Hun bærer det samme tøj til løb – slidte jeans og trøje – og der er ikke andre, der må komme nær hendes hunde. Det skyldes dels frygten for, at andre skal dope dem, dels vane. Rutiner er gode – især når man vinder.

---

hundenes otium

I årtier var der historier om misrøgt af hundene. Når de var færdige med løbekarrieren, der varer fra cirka halvandet- til fireårsalderen, fik de lov at gå for lud og koldt vand. Nogle ejere aflivede dem, mens andre simpelthen lukkede dem ud af kennelerne, og greyhounds blev strejfer og fik derfor et dårligt ry i den irske befolkning. Men den irske tradition for velgørehed fornægtede sig ikke. Den private og sociale bevidsthed over for især kvinder og børn blev overført til dyrevelfærd, og greyhounds kom på sigt til at nyde godt heraf.

Det blev efterhånden sat i system, efter at Irish Greyhound Board var drivkraften i skabelsen af Retired Greyhound Trust i 1975. To procent af al Irish Greyhound Boards indtjening går til de pensionerede hunde via fonden. Ikke kun irere får greyhounds som kæledyr. Cirka 500 pensionerede greyhounds bliver hvert år eksporteret til kontinentet, hvor især Italien og Tyskland er aftagerlande.

Men øget fokus har ikke totalt stoppet den elendige behandling af greyhounds. Overalt i Irland er der redningshold, hvis frivillige medlemmer (overvejende kvinder) opsamler strejfer eller får fjernet hunde fra kenneler og hjem, der misrøgter dem. De finder så hjem til hundene, hvoraf nogle af og til ses i gadebilledet med veste på appellerende til folks samvittighed: *"I'm looking for a home"*.

I udkanten af Dublin bor 36-årige Kate Donohoe, der i sit lille rækkehus har fire greyhounds. To af Kates hunde nåede aldrig at deltage i løb, den tredje er pensioneret fra løb, mens den sidste er samlet op og formentlig har været hos *travellers*, der er vilde med greyhounds og heste. *Travellers* er det irske svar på romaer, og de godt og vel 20.000 *travellers* – tallet er omdiskuteret – er ilde set i store dele af landet. De bor

i campingvogne, holder sig uden for skolesystemet og er generelt set ikke særligt godt integrerede.

Den manglende integration er nu ikke Kate Donohoes hovedbekymring. Hendes anliggende er dyrevelfærd og især greyhounds' velbefindende, og hun vil gerne sende positive signaler til omverdenen: at greyhounds er gode kæledyr og gode til børn, og at det er værd at tage en pensioneret greyhound til sig, når dens løbekarriere er opgivet. De bliver ofte over ti år, så der er som regel seks-otte år i hunden, efter det er slut med hundevæddeløb. På spørgsmålet, om Kate Donohoe er en traditionel hattedame, der blot kæmper for dyr, smiler hun afvæbnende og fortæller, at man skam godt kan have holdninger til andet end dyr, selvom man til daglig arbejder i en dyreforretning. Og hun sætter streg under udsagnet ved at fortælle, at hun i foråret 2015 var med til en *Hounds for Love*-tur, hvor flere hundrede greyhundejere gik tur for at markere, at irerne skulle stemme ja til homoseksuelle ægteskaber ved folkeafstemningen. De store greyhounds bar naturligvis regnbuefarvede tørklæder, og de fik deres vilje: Det blev et ja!

det lokale i det globale

Til stadighed kæmpes der således for bedre vilkår til pensionerede greyhounds, mens kampen for at bevare hundevæddeløb også for længst er sat ind. Løsningen er at understrege den lokale forankring i en mere og mere global verden. Undersøgelser foretaget af Irish Greyhound Board har nemlig vist, at besøgende på Shelbourne Park og Harold's Cross elsker det lokale islæt. At de vil rejse tilbage i tiden og møde irere og en kultur, som har gamle, irske rødder. De vil møde fortiden i nutiden.

Irish Greyhound Board har i de senere år haft held med en bevidst satsning på at tiltrække tyskere, franskmænd og hollændere til *a night at the dogs*. Og der tænkes stort: Kinesere og russere har købekraften, og de skal lokkes til i de kommende år. Det skal ske ved at fastholde de traditioner og lokale dyder, som de besøgende vil opleve. Men det er nødvendigt med nye

[indhold](#)   [register](#)   [kort](#)

tiltag, for sporten kan ikke leve af dem *downstairs*, der ikke bruger penge på mad og drikke. Derfor har Irish Greyhound Board udviklet en app, så folk i hele verden kan spille på alle løb over det ganske land, og skoler, virksomheder og sportsklubber kan nu samarbejde med eksempelvis Shelbourne Park om fundraising, hvor der på aftener indsamles penge til gode formål.

Tilsyneladende har irerne taget godt imod de nye tiltag. Hver fjerde irer over 18 år går nemlig til hundevæddeløb mindst én gang om året. Kunsten er så at fastholde dem eller endog få dem til at dukke op flere gange. Med 3.750 races på ét år er der muligheder nok for både irere og turister.

"Come on, number 6!"

noter

kort og godt

Traps er startboksene. *Trap 1* er rød med hvidt nummer. *Trap 2* er blå med hvidt nummer. *Trap 3* er hvid med sort nummer. *Trap 4* er sort med hvidt nummer. *Trap 5* er orange med sort nummer. *Trap 6* er sort-hvid-stribet med rødt nummer.

Løbene er fra 300 yards til 1.035 yards (en yard = 0,91 meter).

De mest almindelige er dog 525 og 550 yards, der svarer til godt og vel en omgang på stadion. Der er forskellige klasser (*grades*). Hundene placeres efter tider i prøveløb, og ligesom man ikke sætter Superligaspillere til at spille mod serie III-spillere, løber de bedste hunde heller ikke mod de mindre gode. Det er muligt at overvære indvejen før løbene på både Shelbourne Park og Harold's Cross. Af helbredshensyn må der ikke være en afvigelse på over halvandet kg siden seneste løb.

Blitz De ellers hjælpsomme og imødekommende tilskuere råber efter dig med fråde om munden, hvis du tager fotos med blitz under løb. Det generer hundene.

mød dublinerne

Hvis du har fået mod på at møde flere lokale, har Dublin en enestående mulighed. Man kan møde lokale ambassadører, der sætter et par timer af til turisten, der kan få gode råd til besøg og oplevelser. Og de byder tilmed på pint, kaffe eller te. Klik ind på www.cityofathousandwelcomes.com og lav en aftale.

---

stadioner i dublin

Harold's Cross I den sydlige del af Dublin. Dublin 6W. Løb tirsdag og fredag (og i december om lørdagen) – første race kl. 19.40. Der er gratis shuttlebus fra D'Olier Street (uden for Insomnia Café) om fredagen. Bussen afgår kl. 19 og kører tilbage lige efter sidste race. Bestil bord, hvis I vil spise. De forskellige muligheder fremgår af hjemmesiden.

Se www.igb.ie/haroldscross.

Shelbourne Park South Lotts Road. Dublin 4. Kun 15-20 minutters gang fra centrum, dvs. Trinity College. I januar og februar er der løb to gange om ugen, men efter St Patrick's Day (17. marts) er det tre gange ugentligt: onsdag, torsdag og lørdag – første løb kl. 20 (om lørdagen dog 19.40). I december er der fire løb om ugen. Hvis I vil spise i den gode restaurant og spille samtidig, bør I bestille bord i forvejen. Hvis I blot vil spille og snuse til atmosfæren, køber I billet ved indgangen. Ved at forudbestille kan man dog for samme pris få en burger og øl/sodavand med i entreen. Shuttlebus som til Harold's Cross – kun om lørdagen. Bussen afgår kl. 19 og jo: Den kører retur efter sidste løb. Se www.igb.ie/shelbournepark.

årets vigtigste løb i dublin

The Irish Greyhound Derby Shelbourne Park.

The Corn Cuchulainn Harold's Cross.

The Puppy Derby Harold's Cross.

The Irish Oaks Shelbourne Park.

The 600 Shelbourne Park.

The Night of Stars Shelbourne Park.
